ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ CARL OTTO LENZ της 24ης Οκτωβρίου 1991 *

Κύριε Πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Στη σημερινή υπόθεση η άποψη των γαλλικών δικαστηρίων και της Επιτροπής επί της ερμηνείας του άρθρου 48 της Συνθήκης ΕΟΚ και του άρθρου 7 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1612/68 [1], την οποία αφορά το ερώτημα του cour d' appel de Chambéry, νομίζω ότι είναι απόλυτα πειστική.

2. Νομίζω ότι δεν χρειάζεται πλέον να αποδείξω εν εκτάσει το βάσιμο της απόψεως αυτής, αλλά θα ήθελα να παραπέμψω στην έκθεση ακροατηρίου και στις παρατηρήσεις που αναπτύχθηκαν προφορικά σε σχέση με:

— την ιδιότητα μιας ασκουμένης ως εργαζομένης (η μεταχείριση της ασκουμένης αυτής από άποψη δικαίου κοινωνικών ασφαλίσεων αποτελεί το αντικείμενο της κύριας δίκης),

— την κατά το άρθρο 48 της Συνθήκης ΕΟΚ και κατά τον κανονισμό 1612/68 απαγόρευση της δυσμενέστερης μεταχειρίσεως των υπηκόων άλλων κρατών μελών (που περιλαμβάνει και την απαγόρευση των συγκαλυμμένων διακρίσεων),

— το γεγονός ότι οι συμβάσεις μεταξύ των κρατών μελών δεν έχουν καμία σημασία για την ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων,

καθώς και σε σχέση με τα επιχειρήματα που αναπτύχθηκαν επικουρικά ως προς τη δυνατότητα εφαρμογής του άρθρου 7 της Συνθήκης ΕΟΚ στον τομέα της επαγγελματικής εκπαιδεύσεως.

Πρόταση

3. Κατά συνέπεια, δεδομένου ότι τα αντεπιχειρήματα της εφεσείουσας της κύριας δίκης σε σχέση με την επίλυση των υπό κρίση ζητημάτων δεν είναι πειστικά, η μόνη απάντηση που μπορεί να δοθεί στο ερώτημα του cour d' appel de Chambéry είναι η εξής:

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γερμανική.

1 — ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 33.

Το άρθρο 48 της Συνθήκης ΕΟΚ και το άρθρο 7 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1612/68 έχουν την έννοια ότι αντιβαίνουν προς τα άρθρα αυτά οι εθνικές ρυθμίσεις που υποχρεώνουν, εντός των κρατών μελών που εφαρμόζουν τις ρυθμίσεις αυτές, τους εργοδότες που προσλαμβάνουν ως μισθωτούς, κατά την έννοια του κοινοτικού δικαίου, ασκουμένους που έχουν εκπαιδευτεί σε άλλο κράτος μέλος να καταβάλλουν υψηλότερες ασφαλιστικές εισφορές απ' ό,τι στην περίπτωση προσλήψεως ασκουμένων των οποίων η επαγγελματική εκπαίδευση πραγματοποιείται βάσει ειδικής ρυθμίσεως του οικείου κράτους μέλους.